

Arbeidshof Antwerpen, Afdeling Antwerpen (8^e kamer), 12 juni 2018

A.R.: 2018/BA/6

Zet: de h. S.R., raadsheer

Verzoeker: de h. X., appellant

Schuldeisers: 6 schuldeisers (1 t.e.m. 3, 5 en 6 niet afwezig)

Het hoger beroep is gericht tegen de beschikking van 14 maart 2018 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen.

Het arbeidshof past de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken toe.

1. Procedurevoorgaanden

De h. X. diende op 9 maart 2018 op de griffie van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen een verzoek in tot het bekomen van een collectieve schuldenregeling.

Bij beschikking van 14 maart 2018 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen werd het verzoek ontoelaatbaar verklaard.

Tegen deze beschikking gaat de h. X. in hoger beroep bij verzoekschrift, ontvangen ter griffie van dit arbeidshof op 11 april 2018.

2. Eisen in hoger beroep

De vordering van de h. X. strekt ertoe:

“Akte te nemen van onderhavige conclusie;

De vordering van BVBA S1 af te wijzen als zijnde manifest ongegrond.

Het hoger beroep van de h. X. ontvankelijk en gegrond te horen verklaren.

Dienvolgens de beschikking d.d. 14 maart 2018 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen, te hervormen in die zin dat de vordering van de h. X. toelaatbaar, ontvankelijk en gegrond wordt verklaard en dat de h. X. toegelaten wordt tot de procedure inzake collectieve schuldenregeling en een schuldbemiddelaar wordt aangesteld.

De h. X. vordert eveneens de kosten van de procedure, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, voorlopig begroot op 174,94 EUR”

Met conclusie van 4 mei 2018 vordert BVBA S1:

“Het hoger beroep van appellant af te wijzen als onontvankelijk minstens ongegrond.

Dienvolgens appellant ervan af te wijzen en deze te veroordelen tot de kosten begroot aan de zijde van concludante als hiernavolgend: 174,67 EUR”.

3. Ontvankelijkheid

Het hoger beroep werd tijdig ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

4. Ten gronde

De h. X. vordert om toegelaten te worden tot de collectieve schuldenregeling.

4.1. Eenzijdige procedure

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de h. X. hoger beroep aantekent tegen een beschikking van ontoelaatbaarheid van 14 maart 2018 die op eenzijdig verzoekschrift werd gewezen.

Het hoger beroep tegen een dergelijke beschikking moet ook op eenzijdig verzoekschrift gebeuren nu er geen andere partijen dan de verzoeker in het debat worden betrokken (B. WYLLEMAN en E. VAN ACKER, *Praktische gids voor schuldbemiddelaars*, Mechelen, Kluwer, 2013, nr. 31). Dit wordt bevestigd door artikel 1675/4, §1 Ger. W. dat bepaalt dat de artikelen 1027 tot 1034 Ger. W. betreffende de procedure op eenzijdig verzoekschrift van toepassing zijn.

In het verzoekschrift hoger beroep werd nochtans gevraagd om andere partijen, waaronder BVBA S1, op te roepen, hetgeen niet correct is aangezien het een eenzijdige procedure betreft.

Het loutere feit dat de griffie die andere partijen wel heeft opgeroepen, wijzigt dit niet. De h. X. had immers een verzoekschrift hoger beroep neergelegd waarin hij die andere partijen had aangeduid als mede in zake zijnde partijen waardoor de griffie hier gevolg aan moest geven en die partijen moest oproepen. Te meer daar de h. X. ook vroeg om de zaak op de eerstvolgende inleidingszitting (8 mei 2018) te laten behandelen, terwijl de behandeling van het hoger beroep normaal in raadkamer of op stukken gebeurt.

Deze gang van zaken heeft evenwel niet tot gevolg dat de procedure tegensprekelijk is geworden.

Een eenzijdige procedure in eerste aanleg kan immers niet omgezet worden in een tegensprekelijke procedure in hoger beroep nu er in eerste aanleg geen andere partijen waren. De opgeroepen andere partijen zijn immers niet opgetreden als eiser of als gedaagde of als vrijwillig of gedwongen tussengekomen in de procedure voor de arbeidsrechtbank (K. BROECKX, *Het recht op hoger beroep en het beginsel van de dubbele aanleg in het civiele geding*, Antwerpen, Maklu, 1995, p. 201, nr. 442).

Het arbeidshof kan dan ook geen zaak behandelen met partijen die in eerste aanleg niet vertegenwoordigd waren nu hoger beroep enkel kan ingesteld worden tegen partijen die in eerste aanleg tegengestelde belangen hadden. Hoger beroep kan immers niet worden gericht tegen iemand die geen partij was in eerste aanleg (Cass. 31 oktober 1986, RW 1986-87, 2504 en Cass. 1 december 1988, RW 1989-90, 204).

De huidige procedure dient dan ook behandeld te worden als een eenzijdige procedure.

De andere partijen, waaronder BVBA S1, moeten dan ook buiten zake gesteld worden.

4.2. Geen handelaar

Overeenkomstig artikel 1675/2, eerste lid Ger. W. kan elke natuurlijk persoon die geen koopman is in de zin van artikel 1 Wetboek van Koophandel, indien hij niet in staat is om, op duurzame wijze, zijn opeisbare of nog te vervallen schulden te betalen en voor zover hij niet kennelijk zijn onvermogen heeft bewerkstelligd, bij de rechter een verzoek tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling indienen.

In de bestreden beschikking van 14 maart 2018 werd het verzoek van de h. X. om in collectieve schuldenregeling te mogen gaan niet toelaatbaar verklaard op grond van de motivering dat hij moet aanzien worden als een koopman.

Om toegelaten te worden tot de collectieve schuldenregeling, mag de natuurlijke persoon geen koopman meer zijn in de zin van artikel 1 Wetboek van Koophandel (artikel 1675/2 Ger. W.) en indien hij vroeger koopman is geweest, kan het verzoek pas ingediend worden ten minste zes maanden na het stopzetten van zijn handel of, zo hij failliet werd verklaard, na de sluiting van het faillissement.

Artikel 1 W. Kh. bepaalt dat een koopman de persoon is die daden van koophandel uitoefent en die daarvan hoofdzakelijk of aanvullend zijn gewoon beroep maakt. Wat daden van koophandel zijn wordt verder verduidelijkt in de artikelen 2 en volgende W. Kh.

Het arbeidshof moet dus nagaan of de h. X. op het ogenblik van zijn aanvraag om toe te treden tot de collectieve schuldenregeling nog koopman was die daden van koophandel stelde.

Uit de voorhanden zijnde stukken blijkt dat de h. X. zaakvoerder was van de GCV S2 toen hij de collectieve schuldenregeling aanvroeg op 9 maart 2018 (stuk 4 dossier van de h. X.). Evenwel blijkt nergens uit dat hij op dat moment ook nog vennoot was van die GCV S2. Wel in tegendeel, op 27 februari 2017 droeg hij al zijn aandelen over aan zijn ouders (stuk 4 dossier van de h. X.). Bijgevolg kan het oordeel van de eerste rechters dat hij, bij zijn aanvraag, werkend vennoot van de GCV S2 was en als handelaar moet beschouwd worden, waardoor hij geacht wordt daden van koophandel te stellen (cass. 19 december 2008, www.cass.be) niet bijgetreden worden.

Tot 26 februari 2017 was de h. X. wel nog werkend vennoot van die GCV S2 en dus handelaar, maar sedert die datum zijn er meer dan 6 maanden verstreken, zodat hij zijn verzoek om toegelaten te worden tot de collectieve schuldenregeling op 9 maart 2018 mocht indienen. Het feit actueel nog zaakvoerder te zijn van de GCV S2 belet hem niet om de collectieve schuldenregeling aan te vragen.

4.3. Toelaatbaarheid

De procedure van collectieve schuldenregeling strekt ertoe de debiteur met een problematische schuldenlast uitzicht te bieden op financiële gezondmaking door middel van een aanzuiveringsregeling. Deze aanzuiveringsregeling moet, overeenkomstig artikel 1675/3, derde lid Ger. W. leiden tot een herstel van de financiële toestand van de schuldenaar, met name hem in staat stellen in de mate van het mogelijke zijn schuld en te betalen en tegelijkertijd te waarborgen dat hijzelf en zijn gezin een menswaardig leven kunnen leiden (E. DIRIX en P. TAELEMAN, Collectieve schuldenregeling in de praktijk, Antwerpen, Intersentia p. 24, nr. 10).

Het staat vast dat de h. X. een natuurlijk persoon en geen koopman is in de zin van artikel 1 Wetboek van Koophandel, zodat hij voldoet aan de collectieve voorwaarden om toegelaten te worden tot de collectieve schuldenregeling.

Of hij voldoet aan de andere voorwaarden om toegelaten te kunnen worden tot de collectieve schuldenregeling, met name of er sprake is van een structurele schuldenlast en of hij kennelijk zijn onvermogen niet bewerkt heeft, wordt hierna besproken.

Structurele schuldenlast

Gelet op zijn schuldenlast van 204.121,73 euro en zijn beperkt inkomen van 1.668,30 euro per maand, kan er gesproken worden van een structurele schuldenlast waarbij niet verwacht kan worden dat de h. X. deze schuld op korte termijn kan afbetalen (stuk 5 dossier van de h. X.).

Aan de voorwaarde van een structurele schuldenlast is dan ook voldaan.

Bewerken onvermogen

Er is een bewerking van het onvermogen wanneer de schuldenaar een of meer handelingen heeft verricht ter benadeling van de rechten van zijn schuldeisers of elementen uit zijn vermogen op bedrieglijke wijze aan de schuldeisers heeft onttrokken (Toelichting bij het wetsontwerp betreffende de collectieve schuldenregeling en de mogelijkheid van verkoop uit de hand van de in beslag genomen onroerende goederen en bij het wetsontwerp tot wijziging van de artikelen 628 en 1395 van het Gerechtelijk Wetboek, Part. St Kamer, 1996-97, 1073/1, 17).

De wil of de bedoeling van de schuldenaar om zich onvermogen te maken is van doorslaggevende aard. Deze wil kan door de rechter afgeleid worden uit elke omstandigheid of handeling of combinatie van omstandigheden of handelingen die in het concrete geval de wil zich onvermogen te maken doet blijken (Cass. 21 juni 2007, AR C.06.0667.F, www.cass.be).

Op basis van de thans voorliggende elementen kan niet afgeleid worden dat de h. X. zijn onvermogen bewerkt heeft door het verrichten van bedrieglijke handelingen ter benadeling van de rechten van zijn schuldeisers of door elementen uit zijn vermogen op bedrieglijke wijze te onttrekken.

Hij voldoet dan ook aan alle wettelijke voorwaarden, zodat hij wordt toegelaten tot de collectieve schuldenregeling.

Deze eenzijdige procedure geeft tot op heden nog geen aanleiding tot procedurekosten, ook niet tot een rechtsplegingsvergoeding.

BESLISSING

Het arbeidshof,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond.

Stelt de partijen genummerd onder 1 t.e.m. 6 buiten zake.

Vernietigt de beschikking van 14 maart 2018 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen.

Opnieuw beslissend, verklaart het verzoek van de h. X. tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling, toelaatbaar.

Stelt aan als schuldbemiddelaar Mr. Md., advocaat.

Verzendt het dossier terug naar de arbeidsrechtbank van Antwerpen, afdeling Mechelen.

Stelt vast dat deze procedure tot op heden nog geen aanleiding geeft tot procedurekosten.

Aldus gewezen door:

..., raadsheer

en uitgesproken door de voorzitter van de achtste kamer van het arbeidshof Antwerpen, afdeling Antwerpen, zitting houdend te Antwerpen in openbare terechtzitting van 12 juni 2018 met bijstand van griffier ...